

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Atsakovė: Bundesrepublik Deutschland

Rezoliucinė dalis

1. 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2003/87/EB, nustatančios šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų [prekybos] sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 96/61/EB, iš dalies pakeistos 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/29/EB, 3 straipsnio u punktas turi būti aiškinamas taip, kad įrenginys, kaip antai tas, dėl kurio kilo ginčas pagrindinėje byloje, kuris vykdydamas veiklą, t. y. „kuro deginimas įrenginiuose, kurių visas nominalus šiluminis našumas didesnis nei 20 [megavatų (MW)]“, nurodytą šios direktyvos I priede, gamina elektros energiją, skirtą iš esmės savo paties poreikiams tenkinti, turi būti laikomas „elektros energijos gamybos įrenginiu“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą, kai jis, pirma, tuo pat metu vykdo produkto gamybos veiklą, kuri nenumatyta šiame priede, ir, antra, nepertraukiamai už atlygį tam tikrą pagamintos elektros energijos dalį, nors ir nedidelę, tiekia viešajam elektros energijos tinklui, prie kurio jis turi būti nuolat prijungtas dėl techninių priežasčių.
2. 2011 m. balandžio 27 d. Komisijos sprendimo 2011/278/ES, kuriuo nustatomos suderinto nemokamo apyvartinių taršos leidimų suteikimo pagal Direktyvos 2003/87 10a straipsnį pereinamojo laikotarpio Sąjungos taisyklės, 3 straipsnio c punktas turi būti aiškinamas taip, kad įrenginiui, kaip antai tam, dėl kurio kilo ginčas pagrindinėje byloje, kiek jis laikytinas „elektros energijos gamybos įrenginiu“ pagal Direktyvos 2003/87 3 straipsnio u punktą, negalima nemokamai suteikti apyvartinių taršos leidimų už šilumą, pagaminamą vykdant veiklą, t. y. „kuro deginimas įrenginiuose, kurių visas nominalus šiluminis našumas didesnis nei 20 MW“, nurodytą šios direktyvos I priede, kai ši šiluma panaudojama kitiems nei elektros energijos gamyba tikslams, nes toks įrenginys netenkina šios direktyvos 10a straipsnio 4 ir 8 dalyse numatytų sąlygų.

(¹) OL C 112, 2018 3 26.

2019 m. birželio 20 d. Teisingumo Teismo (penktoji kolegija) sprendimas byloje (Augstākā tiesa (Latvija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) „Oribalt Rīga“ SIA, buvusi „Oriola Rīga“ SIA/Valsts ieņēmumu dienests

(Byla C-1/18) (¹)

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Muitų sąjunga — Reglamentas (EEB) Nr. 2913/92 — 30 straipsnio 2 dalies b ir c punktai — Reglamentas (EEB) Nr. 2454/93 — 152 straipsnio 1 dalies a ir b punktai — Prekių muitinės vertės nustatymas — Sąvoka „panašios prekės“ — Vaistai — Atsižvelgimas į visus elementus, kurie gali turėti įtakos atitinkamo vaisto ekonominei vertei — 90 dienų terminas, per kurį importuotos prekės turi būti parduotos Europos Sąjungoje — Privalomas terminas — Neatsižvelgimas į komercines nuolaidas)

(2019/C 270/09)

Proceso kalba: latvių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Augstākā tiesa

Šalys pagrindinėje byloje

Kasatorė: „Oribalt Rīga“ SIA, buvusi „Oriola Rīga“ SIA

Kita kasacinio proceso šalis: Valsts ieņēmumu dienests

Rezoliucinė dalis

1. 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, iš dalies pakeisto 1996 m. gruodžio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 82/97, 30 straipsnio 2 dalies b punktą reikia aiškinti taip: kai prekių, kaip antai aptariamų vaistų, muitinė vertė apskaičiuojama taikant toje nuostatoje numatytą dedukcinį metodą, siekdama identifikuoti „panašias prekes“ kompetentinga nacionalinė muitinės administracija turi atsižvelgti į visus svarbius veiksnius, kaip antai atitinkamą tų prekių sudėtį, pakeičiamumą dėl jų poveikio ir komercinį tarpusavio pakeičiamumą, taigi ji turi atlikti faktinį vertinimą, atsižvelgdama į bet kokią galimą poveikį tikrajai minėtų prekių ekonominei vertei, įskaitant importuotas prekes ir jos gamintojo padėtį rinkoje.
2. 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Reglamento Nr. 2913/92 įgyvendinimo nuostatas, 152 straipsnio 1 dalies b punktą reikia aiškinti taip: kai importuotų prekių vieneto kaina nustatoma taikant Reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 82/97, 30 straipsnio 2 dalies c punkte numatytą metodą, Reglamento Nr. 2454/93 152 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas 90 dienų terminas, per kurį importuotos prekės turi būti parduotos Europos Sąjungoje, yra privalomas terminas.
3. Reglamento Nr. 2913/92, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 82/97, 30 straipsnio 2 dalies c punktą reikia aiškinti taip: pagal šią nuostatą negali būti atsižvelgiama į importuotų prekių pardavimo kainos sumažinimus, nustatant šių prekių muitinę vertę.

(¹) OL C 104, 2018 3 19.

2019 m. birželio 19 d. Teisingumo Teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimas byloje (Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Italija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) Meca Srl/Comune di Napoli

(Byla C-41/18) (¹)

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Viešieji pirkimai — Direktyva 2014/24/ES — 57 straipsnis 4 dalies c ir g punktai — Viešojo paslaugų pirkimo sutarčių sudarymas — Neprivalomi pašalinimo iš viešojo pirkimo procedūros pagrindai — Sunkus profesinis nusižengimas, dėl kurio galima abejoti ekonominės veiklos vykdytojo sąžiningumu — Ankstesnės sutarties nutraukimas dėl trūkumų ją vykdančiam — Užginčijimas teisme, dėl kurio perkančioji organizacija negali vertinti sutarties pažeidimo, kol nebus baigtas teismo procesas)

(2019/C 270/10)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania